

ADAM OCH
KODERNA

av KG Johansson

Hegas

Adam hatade allt.

Han hatade sin gamla dator. Han hatade sina gamla spel också. Datorn var långsam. Spelen var omoderna och trötta. Det var inget roligt.

Men mest av allt hatade han Kiruna.

Adam visste inte mycket om Kiruna. Bara att staden låg väldigt långt norrut. Och att det fanns massor av mygg där på sommaren.

En sommar i Kiruna var inte det bästa Adam kunde tänka sig. Snarare det värsta.

Inte ens hans Warcraft fungerade som det skulle. Det dök upp en Undead på skärmen. Adam försökte anfalla. Ingenting

hände. Spelet hade loggat ut. Adam knuffade ilsket ifrån sig musen. Sedan slängde han sig på sängen.

Blod och död. Han ville tänka på blod och död.

Nere i vardagsrummet pratade hans föräldrar. Deras röster var tysta. Adam visste precis vad de sa. Om en liten stund skulle pappa knacka på och prata med honom.

Adam hatade verkligen allt.

Det knackade på dörren. Adam såg inte upp.

Pappa kom in i rummet. Han hette Rasmus. Han var lång och smal och log alltid. Särskilt när han var nervös, som nu.

Adam var inte lika lång som sin pappa. Inte än i alla fall. Och Adam kunde låta bli att flina. Inte pappa. Pappa flinade nervöst.

– Så du vilar en stund, sa han.

– Nej, sa Adam elakt. Jag känner efter om jag är sjuk. Om jag har pest eller smittkoppor behöver jag inte åka.

Pappa nickade.

– Det är sant, sa han. Har du smittkoppor då?

– Minst, sa Adam. Och jag tror att jag har brutit bägge benen.

Pappa satte sig på sängkanten. Adam tänkte: Kittlar han mig så sparkar jag honom. Jag är tretton år gammal. Jag vill inte bli kittlad som en barnunge.

Han spände musklerna i onödan. Pappa rörde honom inte.

– Kom igen nu, Adam, sa han. Du vet att vi måste åka.

– Du kanske måste åka, sa Adam.

Han hade huvudet i kudden. Orden lät mest som gröt.

– Kan du säga det där på svenska? frågade pappa.

Adam lyfte på huvudet.

– Jag sa bara att *du* kanske måste åka, sa han. Men varför måste jag följa med?

Pappa suckade.

– Det vet du, sa han. Mamma kan inte ta med Frida till Kiruna. Mamma orkar inte resa än. Och hon orkar inte ta hand om både dig och Frida.

Frida var Adams lillasyster. Hon var en baby, bara tre veckor gammal.

– Jag kan ta hand om mig själv, mumlade

Adam. Jag kan hjälpa mamma.

– Det vet jag att du kan. Men när du inte gör det sitter du vid din dator. Alldeles för mycket. Det vet du ju själv. Vi vill att du är ute också. Du behöver röra på dig och få lite sol. Och mamma orkar inte tjata på dig hela dagarna. Det är bättre att du är i Kiruna. Där kan du och Margot hitta på något tillsammans.

– Måste du ta det där jobbet då?

Pappa log igen. Typiskt, tänkte Adam ilsket. Han fick mig att prata i alla fall.

– Ja, sa pappa. Jag måste ta det här jobbet. Det är bra betalt. Jag kan få fler jobb sen. Och ...

– Och du är den ende som kan göra det, fyllde Adam i.

Han hade hört alltihop hundra gånger förut.